

Sembla impossible, però de vegades ocorren coses com aquestes: gairebé vuit anys d'articles parlant de compositors de bandes sonores de tota mena, i encara no havia arribat el torn d'un dels més carismàtics i particulars que ha hi hagut mai dins aquest món. Em refereixo, és clar, al sempre inclassificable Philip Glass, mestre de mestres a qui ara trobem a la cartellera a la simpàtica *Sin Reservas* (*No Reservations*, Scott Hicks, 2007): curiosament, com aquesta pel·lícula és una mena de remake de la bastant desconeguda *Life as a House* (Irwin Winkler, 2001, amb música de Mark Isham) podem escoltar temes d'aquella enllaçats amb cançons d'òpera i altres gèneres més mundans i tot això sense oblidar la feina del mestre que ens ocupa, que és prou deliciosa.

Però encara que tot això sembli una mica estrany, res de tot el que véngui signat per Glass ens espanta: compositor de professió, respectat professional ben capaç d'emplenar auditoris i de convèncer del seu talent els crítics i puristes més recalcitrants (d'aquells que directament ignoren l'existència de la música feta només per a una pel·lícula), i fins i tot d'oferir productes d'allò més avantguardistes i complexitats insospitades (i és que dins la seva carrera ens podem trobar amb obres que ens deixen els cabells de punta, literalment), aquest home és dels pocs músics que ha sabut deixar de banda polèmiques estúpides i dedicar-se a fer unes bandes sonores que moltes vegades són inoblidables; a més del seu encant personal que tan bé ens va demostrar quan fa uns anys ens va fer una visita a la nostra illa. I no només això: per aquestes feines fetes per al cinema ha obtingut un reconeixement que fins i tot els més puristes no poden negar, com les tres proposicions a l'Oscar per *Kundun* (Martin Scorsese, 1997, a la categoria de Millor Banda Sonora Dramàtica), *Las Horas* (*The Hours*, Stephen

Daldry, 2002), i aquest mateix any passat per *Diario de un Escándalo* (*Notes on a Scandal*, Richard Eyre, 2006) i no, encara no ho ha guanyat mai, però sí que ja es va emportar un Globus d'Or per *El Show de Truman* (*The Truman Show*, Peter Weir, 1998, on per cert fa una petita aparició). No serà el darrer.

Encara que aquí els premis no són allò més important, i menys per un compositor que va començar fent feines menors i poc memorables fins que va esclatar a les pantalles de tot el món amb la inclassificable *Koyaanisqatsi* (Godfrey Reggio, 1982), una mena de documental en què Glass va fer feina conjuntament amb el seu director per fer i tornar a fer escenes i música fins arribar a una fusió increïble. Amb aquesta mena de bomba fílmica com a precedent, el compositor es va dedicar a treballs més comuns però sempre marcats per la seva empenta personal, com *La Colina de la Hamburguesa* (*Hamburger Hill*, John Irvin, 1987), *Powaqqatsi* (Godfrey Reggio, 1988, directament emparentada amb *Koyaanisqatsi*), la terrorífica *El Engendro del Diablo* (*La Chiesa*, Michele Soavi, 1989, que també portava música de Keith Emerson, Goblin, i Fabio Pignatelli), *Candyman: El Dominio de la Mente* (*Candyman*, Bernard Rose, 1992) i la seva segona part *Candyman II: Adiós a la Carne* (*Candyman: Farewell to the Flesh*, Bill Condon, 1995), *El Agente Secreto* (*The Secret Agent*, Christopher Hampton, 1996), *Naqoyqatsi* (Godfrey Reggio, 2002, que tanca la trilogia començada amb *Koyaanisqatsi*), *La Ventana Secreta* (*Secret Window*, David Koepp, 2004), *Vidas Ajenas* (*Taking Lives*, D. J. Caruso, 2004), o més recentment, la deliciosa *El Ilusionista* (*The Illusionist*, Neil Burger, 2006) i això sense oblidar la imminent estrena del documental *Glass: A Portrait of Philip in Twelve Parts* (Scott Hicks, 2007), fet amb motiu del setantè aniversari del mestre i que ens confirma que la personalitat d'aquest músic tan particular és, com el seu nom bé indica, un mirall, un mirall infinit. ■